

### מסורת הש"ס

א) תמורה ז, מנחות צג. ערכין ב, ט ז' כ' מ' כמקום פ"ג הי"ד, א יומא ז: תמורה י, ושב ב: מדריש לו: ד) יורשי דררים פ"ד ה"ג, ט) נ"ע מוס' שבת עב, ד"ס כי אהל, ו) יומא ה, מנחות לג:, ח) ת"כ וקרא גרבה פרוק ד הלכה י, ט) תמורה י, ט) שבת מו, ושינ, י) עי תוסי' יומא ז: ד"ה אחיו, ט) לקמן מו:, ט' לילי ה, ט' לקמן.

### תורה אור השלם

1. לא ית'ליפו ולא יקיר אתו טוב ברע או רע בטוב ואם הקיר ימיר בתוכו בהקדש וקדש הוא מתמורה יקדש קדש:

וקרא כו י, וקרא כו, יא

2. ואם גאל יגאל איש ממעשרו ונתתי יסף יסף אש:

וקרא כו, יא

3. וספק ידו על ראש העלה וקדשה לו לכפר קלה:

וקרא ד, יד

4. כי נפש הקשר בדם הוא ואני נתתי לבם על תשובה לכפר על בנפשתיכם כי הדם הוא בנפש יכפר:

וקרא יד, יא

### הגהות ה"ח

א) גמ' אמר רב שישא בריה דרי אחי מטבול: (ב) שם מזה לשון קאמי ושני הוא כלי' ותיבת למת מתקן: (ג) שם וספק כיון דאי איכא מזה: (ד) שם מ"ש וספק וגולה לו לכפר עליו וכי מטי: (ה) שם כאלו לא כיפר וסיפר מאי כיפר ובאי לא כיפר מלא לא: (ו) שם איתם היו כלי' ותיבת קא מתקן: (ז) רש"י ד"ה כיון דלי ולי לא חייב כמכוס להמביאם עומתיו וכי בעלמא תסי' ודחיי' מ"ה וס' וגולה לו לכפר עליו מלמד וכי אלמא בבירול בתכפר: (ח) ד"ה מלא כיפר וכי כיפר מלא לא:

### שינויי גוסהאות

א) כנ"מ ואם וכו' במקרא: (ב) ג"ל רב אחי כ"מ, וכן תיקן בשב"ח, ומצינ' הניח אמי: (ג) לומר ק' שאם, כלי' ש"מ: (ד) כמנחות צג: (ד) בדריהא בהכל ממירין כלי', והמניח עטובגנייס מתקן (ד"פ, דק"ס), ודלי' דרתון, דהוי ששה ע"ג ו: (א) חן ובה שהפריש אביהן עושה תמורה, ותיבת ממירין (ד"ח): (ב) ג"ל באל יגאל (ש"מ, רש"י): (ג) מאת (כ"י), וש"א מדכתוב את: (א) כלומר כפרה כלי' ש"מ, וכו' בדיני ויחא ו: (ב) יב' ג"ל דלא חל שותתין אהא (ש"מ): (ג) ג"ל נוסף וכן לענין מרגין, ק"ל וכן גמי לענין שאלתא דרב אשר ליעיל (ש"מ): (ד) וקרבן דתנן כלי' (שב"ח): (ה) ג"ל חן (ש"מ): (ו) ג"ל שלא (ש"מ): (ז) בש"מ גורם בהקדש, והלאוהי נוס' בהבאת נוח וימר וכלשונא דגמ', וכו': (ח) ג"ל קרב (ש"מ): (ט) ג"ל עולות (ש"מ): (י) ג"ל אלא על (ש"מ): (יא) ג"ל לא חיובי הבתוב להביא שותייהו (כ"י): (בב) בעלמא הוא כלי' (ש"מ): (בג) שנתריה מכל להקב"ה כלי' (ש"מ): (ד) גלגין, פ"י ואפילו לאחר הפרשה (שב"ח): (ה) ואית' איהא אבירין דירוש כלי' (ש"מ): (ו) ק"ל ויעוד נראה (ש"מ) וקאמי (ש"מ): (ז) ג"ל תיבת אבל נמתק (ש"מ): (ח) נגזש כאן מתקן, וכד' וילגא ד' על הלגין מדלי' נימא דבא השני ג"כ להגין מן היסודים, וז"כ בסומו. ואולי כ"ל על דרך זו והלא ראשון לא בא אלא להגין עליו מן היסודים:

**ושופטין לא מזו ממירין**. דלמא ח הכל ממירין [מוך מן השופטים] לפי שכל הפרשה כולה נאמרה בלשון יחיד כמו לא יחליפנו ולא ימיר אותו ואם המר ימיר אחד מימיר ולא שנים ממירין: שאני הסס. אע"ג דלא קניא להו גזירת הכתוב הוא דשני יורשין אין ח

ממירין ובה שהפריש אציהן: אחד ממיר ו, דהא דירש ממיר בקרבן אציו מהכא נפקא לן אס המר ו, לרבות את היורש דהוה מצי למיכתב אס ימר ח והכא נמי בלשון יחיד כתביה: אס יגאל ט איש ממעשרו לרבות יורש. שמוסף חומש ופודה את מעשר אציו: איסיה בשופטם. דלא אשכחן דמימעט שותפין מפדיון מעשר שני, ותמורה היינו טעמא משום דכל הפרשה נאמרה בלשון יחיד: המקדיש מוסף חומש נו'. אדס שגדר קרבן והפרישו בצירו משלו להמכפר צו הגדור והזמם ובה לחללו אס המפריש מחללו מוסף חומש ואס הממכפר מחללו אינו מוסף חומש ט' דמלייה רחמנא לחומש במקדיש דכתיב (ויקרא כו) ואס המקדיש יגאל את ציתו ויסף חמישיתו ואס גאל יגאל את השדה [המקדיש אותו]: וממכפר עושה סמורה. דליהו הוה בעלים דדייה. ובמסכת תמורה יליף טעמא בפ"ק י: [ו] והסורס. תרומה משלו על הכרי של חצירו טובת הנאה של מפריש הוא צידו לתמה לכהן שירצה ואס צא ישראל ואמר לו הילך סלע זו ותן תרומתך לנן בני כהן אותה סלע טובת הנאה של מפריש הוא ויליף הסס טעמא את פ' כל מעשר תבואתך ונתת (דברים כו) מי שהפריש מתבואתו צידו לתמה: ומשני מקיבעא לא מכפרא מקופיא מכפרא. כפרה יא קצועה שיהא יורש שעליו ממש אין להן הלךר בני מנחה כשרה ליקרב ללא ב: דשותפין היא ב: אצל כפרה קופיא ופסה ממילא יש להן צו והלכך ממיר. קופיא לשון קף כמו (מגינה טו): אקפו דייכו וכתו (מלבי"ם ו) וילף הברזל מרגס וקפא ברוזא ויש לו דומה במסכת יומא [דף נ:]: כיפרו על מה שצלו. קדשים שנוצחו שלא לשמן ויקרבו ד: ותמן לא עלו לשם חובה וצ"ח להציא אחר מיהו מבטיא ליה ב: אס כפרו על החטא שהפרישו עליו ונפקא מיניה שלא ידלג אף היסורין צינתיים: אמר רב אשי רב שישא בריה דרב אידי. דיליף לא ב: כיפרו מדבצי לאיתווי שני: הכי קשיא נו. בהצלת י: שני טפי מהקרבנ ראשון: אי אמרם בשלמא לא כיפרו. אפילו הכי מיקרב קרבי יח: דשלל לשמו מזה לשמו קאמי דמתחילתו לשמו הוקדש ושני צא לכפר על החטא כגון אס עולה אפי' חר מכפרת על עשה או אס אשם הוא יכפר על אשמו: אעשה ולאחר הפרשה נו'. אסתם עולה יח קאי שנוצחו לשמן: אהטאת. דלא מכפרא אלא ב: שגגת כרת דקודם הפרשה דכתיב או הודע אליו חטאתו וגו' (ויקרא ד): כיון דהי אינא כמה עשה גביה מכפרא. שהי לא בא חייב הכתוב ו) להציאו שמתחייב על כל עשה ועשה אלא דורין בעלמא ב: וכתיב וגרלה לו מלמד שנתראה ב: להקדוש ברוך הוא (במ"כ פ' ויקרא פרק ד) אלמא כולן נמכפרו: שירי מלוס. שלא נחשבה בענינו ולא עשאה: כאילו לא כיפר ויכפר. כלומר

אף על פי כן כיפר: מאי כיפר ומאי לא כיפר ט' לאו כיפר עשה קמא דקודם הפרשה ולא כיפר עשה קמא דאחר הפרשה עד רגל אחר דשחטי ליה: והלא אין בפרה אלא בדם. בפרק א: תמיד נשחט (פסחים נט): אמרי' כל כמה דלא אכלי כהנים צפר לא מצי מכפר דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין צפר, ובעלים מתכפרים אצל ל' מכל מקום עיקר כפרה אינה אלא צדס: לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן. אלא רב הונא בר יהודה ארביא אימא כיפר גברא

שעיר מכפר אטומאה שאחר כך ויש לומר כיון שאצד וקרב אחר תחמיו איגלאי מילתא שלא הימה הפרשתן הפרשה עד רגל אחר דשחטי ליה: והלא אין בפרה אלא בדם. בפרק א: תמיד נשחט (פסחים נט): אמרי' כל כמה דלא אכלי כהנים צפר לא מצי מכפר דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין צפר, ובעלים מתכפרים אצל ל' מכל מקום עיקר כפרה אינה אלא צדס: לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן. בסוף : הסוגיא צעי רבי ירמיה אפילו לאחר שחיטה: לא

ואפ"ה אמר רחמנא רביה, הכא נמי רחמנא רביה (רמב"ד מ"ב מחוקק): כאילו לא כיפר וכפר. בפ"ק דובחיס מפרש דלא חיימא שלא עבר כל כך אם לא קיים מצות עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כיפר, ומי"מ כיפר שפטור מקרבן, ועוד מפרש החם לשון אחר שגולה מכפרת אחייבי עשה שקודם השחיטה, אבל מצות עשה דסמיכה שער אחר שחיטה לא עבר שלעולם הוא בקום וסמוך עד לאחר שחיטה, אינה מכפרת (מרי יומא י' ע"א):

## כל הזבחים פרק ראשון זבחים

**אחד מימר ואין שנים ממירין**. משמע דלרבי יוחנן יורש מימר ותימה דצ"י מי שהוליא'והו (עירובין מו:) קאמר רבי יוחנן רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה וצריש תמורה (דף ג.) וערבינ (דף ג.) פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה וקאמר רבי יהודה יורש אינו מימר וי"ל משום דר' יוחנן ט' אית ליה הלכה כסתם משנה וצריש תמורה וערבינ אומר הכל ממירין לאתווי יורש: מתכפר עושה תבורה. והא דמתיא צפ' קמא דתמורה (דף ט.) לא תחליפו בשל אחרים הא מפרש הסס כגון דאמר מריה דצהמנה דהקדש כל הרוצה להמיר צזהמנתו ימיר: **מקופיא מכפרא**. מימה דצפ' קמא דתמורה (דף י.)

ילפינן דמתכפר עושה תמורה ממיר וההיא כפרה קצועה היא וי"ל דלא יליף ממיר אלא דמפריש אינו מימר אצל מתכפר עושה תמורה אפי' מקופיא וא"ת ב: דירש צקופיא גרידא קרי מתכפר ומימר וכי הוו שנים יורשים מיקרו שותפין ולא ממירין והא ציומא פרק הוליא' לו (דף ג:) קצעי צפר כה"ג שאחיו הכהנים מתכפרים אי צקציעותא מתכפרין והוו שותפין ולא מצי ממיר או מקופיא מתכפרין וכולו של כהן גדול ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ואזי כמו שותפין על ידי כפרת קופיא ו': **דאי ס"ד כיפרו שני למה הוא בא**. מימה כמה קרבנות אדס מתנדב ומציא זה אחר זה מיד אע"פ שיעפר הראשון שנגעשה לשמו וי"ל דפרחי שני למא חייב להציא ואס תאמר מאי קאמר שני למא הוא צא דלמא קאמי לכפר אמתשהנה צאל לשמן דחשיב עשה לאחר שחיטה כמו סמיכה והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר יכי הדם הוא בנפש יכפר אלא מה תלמוד לומר וסמך ונרצה לכפר וישאם ב: עשאה לסמיכה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר ט' מאי לאו דכיפר עשה דקודם הפרשה לא כיפר אעשה דסמיכה דהוה ליה עשה דלאחר הפרשה אמר רבא עשה דסמיכה קאמרת שאני התם דכל כמה דלא שחית בעמוד וסמוך קאי אימת ט' קא הוי עשה לאחר שחיטה לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן א"ל רב הונא בר יהודה ארביא אימא כיפר גברא

שעיר מכפר אטומאה שאחר כך ויש לומר כיון שאצד וקרב אחר תחמיו איגלאי מילתא שלא הימה הפרשתן הפרשה עד רגל אחר דשחטי ליה: והלא אין בפרה אלא בדם. בפרק א: תמיד נשחט (פסחים נט): אמרי' כל כמה דלא אכלי כהנים צפר לא מצי מכפר דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין צפר, ובעלים מתכפרים אצל ל' מכל מקום עיקר כפרה אינה אלא צדס: לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן. בסוף : הסוגיא צעי רבי ירמיה אפילו לאחר שחיטה: לא

ואפ"ה אמר רחמנא רביה, הכא נמי רחמנא רביה (רמב"ד מ"ב מחוקק): כאילו לא כיפר וכפר. בפ"ק דובחיס מפרש דלא חיימא שלא עבר כל כך אם לא קיים מצות עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כיפר, ומי"מ כיפר שפטור מקרבן, ועוד מפרש החם לשון אחר שגולה מכפרת אחייבי עשה שקודם השחיטה, אבל מצות עשה דסמיכה שער אחר שחיטה לא עבר שלעולם הוא בקום וסמוך עד לאחר שחיטה, אינה מכפרת (מרי יומא י' ע"א):

**אחד מימר ואין שנים ממירין**. משמע דלרבי יוחנן יורש מימר ותימה דצ"י מי שהוליא'והו (עירובין מו:) קאמר רבי יוחנן רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה וצריש תמורה (דף ג.) וערבינ (דף ג.) פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה וקאמר רבי יהודה יורש אינו מימר וי"ל משום דר' יוחנן ט' אית ליה הלכה כסתם משנה וצריש תמורה וערבינ אומר הכל ממירין לאתווי יורש: מתכפר עושה תבורה. והא דמתיא צפ' קמא דתמורה (דף ט.) לא תחליפו בשל אחרים הא מפרש הסס כגון דאמר מריה דצהמנה דהקדש כל הרוצה להמיר צזהמנתו ימיר: **מקופיא מכפרא**. מימה דצפ' קמא דתמורה (דף י.)

ילפינן דמתכפר עושה תמורה ממיר וההיא כפרה קצועה היא וי"ל דלא יליף ממיר אלא דמפריש אינו מימר אצל מתכפר עושה תמורה אפי' מקופיא וא"ת ב: דירש צקופיא גרידא קרי מתכפר ומימר וכי הוו שנים יורשים מיקרו שותפין ולא ממירין והא ציומא פרק הוליא' לו (דף ג:) קצעי צפר כה"ג שאחיו הכהנים מתכפרים אי צקציעותא מתכפרין והוו שותפין ולא מצי ממיר או מקופיא מתכפרין וכולו של כהן גדול ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ואזי כמו שותפין על ידי כפרת קופיא ו': **דאי ס"ד כיפרו שני למה הוא בא**. מימה כמה קרבנות אדס מתנדב ומציא זה אחר זה מיד אע"פ שיעפר הראשון שנגעשה לשמו וי"ל דפרחי שני למא חייב להציא ואס תאמר מאי קאמר שני למא הוא צא דלמא קאמי לכפר אמתשהנה צאל לשמן דחשיב עשה לאחר שחיטה כמו סמיכה והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר יכי הדם הוא בנפש יכפר אלא מה תלמוד לומר וסמך ונרצה לכפר וישאם ב: עשאה לסמיכה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר ט' מאי לאו דכיפר עשה דקודם הפרשה לא כיפר אעשה דסמיכה דהוה ליה עשה דלאחר הפרשה אמר רבא עשה דסמיכה קאמרת שאני התם דכל כמה דלא שחית בעמוד וסמוך קאי אימת ט' קא הוי עשה לאחר שחיטה לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן א"ל רב הונא בר יהודה ארביא אימא כיפר גברא

שעיר מכפר אטומאה שאחר כך ויש לומר כיון שאצד וקרב אחר תחמיו איגלאי מילתא שלא הימה הפרשתן הפרשה עד רגל אחר דשחטי ליה: והלא אין בפרה אלא בדם. בפרק א: תמיד נשחט (פסחים נט): אמרי' כל כמה דלא אכלי כהנים צפר לא מצי מכפר דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין צפר, ובעלים מתכפרים אצל ל' מכל מקום עיקר כפרה אינה אלא צדס: לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן. בסוף : הסוגיא צעי רבי ירמיה אפילו לאחר שחיטה: לא

ואפ"ה אמר רחמנא רביה, הכא נמי רחמנא רביה (רמב"ד מ"ב מחוקק): כאילו לא כיפר וכפר. בפ"ק דובחיס מפרש דלא חיימא שלא עבר כל כך אם לא קיים מצות עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כיפר, ומי"מ כיפר שפטור מקרבן, ועוד מפרש החם לשון אחר שגולה מכפרת אחייבי עשה שקודם השחיטה, אבל מצות עשה דסמיכה שער אחר שחיטה לא עבר שלעולם הוא בקום וסמוך עד לאחר שחיטה, אינה מכפרת (מרי יומא י' ע"א):

**אחד מימר ואין שנים ממירין**. משמע דלרבי יוחנן יורש מימר ותימה דצ"י מי שהוליא'והו (עירובין מו:) קאמר רבי יוחנן רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה וצריש תמורה (דף ג.) וערבינ (דף ג.) פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה וקאמר רבי יהודה יורש אינו מימר וי"ל משום דר' יוחנן ט' אית ליה הלכה כסתם משנה וצריש תמורה וערבינ אומר הכל ממירין לאתווי יורש: מתכפר עושה תבורה. והא דמתיא צפ' קמא דתמורה (דף ט.) לא תחליפו בשל אחרים הא מפרש הסס כגון דאמר מריה דצהמנה דהקדש כל הרוצה להמיר צזהמנתו ימיר: **מקופיא מכפרא**. מימה דצפ' קמא דתמורה (דף י.)

ילפינן דמתכפר עושה תמורה ממיר וההיא כפרה קצועה היא וי"ל דלא יליף ממיר אלא דמפריש אינו מימר אצל מתכפר עושה תמורה אפי' מקופיא וא"ת ב: דירש צקופיא גרידא קרי מתכפר ומימר וכי הוו שנים יורשים מיקרו שותפין ולא ממירין והא ציומא פרק הוליא' לו (דף ג:) קצעי צפר כה"ג שאחיו הכהנים מתכפרים אי צקציעותא מתכפרין והוו שותפין ולא מצי ממיר או מקופיא מתכפרין וכולו של כהן גדול ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ואזי כמו שותפין על ידי כפרת קופיא ו': **דאי ס"ד כיפרו שני למה הוא בא**. מימה כמה קרבנות אדס מתנדב ומציא זה אחר זה מיד אע"פ שיעפר הראשון שנגעשה לשמו וי"ל דפרחי שני למא חייב להציא ואס תאמר מאי קאמר שני למא הוא צא דלמא קאמי לכפר אמתשהנה צאל לשמן דחשיב עשה לאחר שחיטה כמו סמיכה והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר יכי הדם הוא בנפש יכפר אלא מה תלמוד לומר וסמך ונרצה לכפר וישאם ב: עשאה לסמיכה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר ט' מאי לאו דכיפר עשה דקודם הפרשה לא כיפר אעשה דסמיכה דהוה ליה עשה דלאחר הפרשה אמר רבא עשה דסמיכה קאמרת שאני התם דכל כמה דלא שחית בעמוד וסמוך קאי אימת ט' קא הוי עשה לאחר שחיטה לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן א"ל רב הונא בר יהודה ארביא אימא כיפר גברא

שעיר מכפר אטומאה שאחר כך ויש לומר כיון שאצד וקרב אחר תחמיו איגלאי מילתא שלא הימה הפרשתן הפרשה עד רגל אחר דשחטי ליה: והלא אין בפרה אלא בדם. בפרק א: תמיד נשחט (פסחים נט): אמרי' כל כמה דלא אכלי כהנים צפר לא מצי מכפר דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין צפר, ובעלים מתכפרים אצל ל' מכל מקום עיקר כפרה אינה אלא צדס: לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן. בסוף : הסוגיא צעי רבי ירמיה אפילו לאחר שחיטה: לא

ואפ"ה אמר רחמנא רביה, הכא נמי רחמנא רביה (רמב"ד מ"ב מחוקק): כאילו לא כיפר וכפר. בפ"ק דובחיס מפרש דלא חיימא שלא עבר כל כך אם לא קיים מצות עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כיפר, ומי"מ כיפר שפטור מקרבן, ועוד מפרש החם לשון אחר שגולה מכפרת אחייבי עשה שקודם השחיטה, אבל מצות עשה דסמיכה שער אחר שחיטה לא עבר שלעולם הוא בקום וסמוך עד לאחר שחיטה, אינה מכפרת (מרי יומא י' ע"א):

**אחד מימר ואין שנים ממירין**. משמע דלרבי יוחנן יורש מימר ותימה דצ"י מי שהוליא'והו (עירובין מו:) קאמר רבי יוחנן רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה וצריש תמורה (דף ג.) וערבינ (דף ג.) פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה וקאמר רבי יהודה יורש אינו מימר וי"ל משום דר' יוחנן ט' אית ליה הלכה כסתם משנה וצריש תמורה וערבינ אומר הכל ממירין לאתווי יורש: מתכפר עושה תבורה. והא דמתיא צפ' קמא דתמורה (דף ט.) לא תחליפו בשל אחרים הא מפרש הסס כגון דאמר מריה דצהמנה דהקדש כל הרוצה להמיר צזהמנתו ימיר: **מקופיא מכפרא**. מימה דצפ' קמא דתמורה (דף י.)

ילפינן דמתכפר עושה תמורה ממיר וההיא כפרה קצועה היא וי"ל דלא יליף ממיר אלא דמפריש אינו מימר אצל מתכפר עושה תמורה אפי' מקופיא וא"ת ב: דירש צקופיא גרידא קרי מתכפר ומימר וכי הוו שנים יורשים מיקרו שותפין ולא ממירין והא ציומא פרק הוליא' לו (דף ג:) קצעי צפר כה"ג שאחיו הכהנים מתכפרים אי צקציעותא מתכפרין והוו שותפין ולא מצי ממיר או מקופיא מתכפרין וכולו של כהן גדול ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ואזי כמו שותפין על ידי כפרת קופיא ו': **דאי ס"ד כיפרו שני למה הוא בא**. מימה כמה קרבנות אדס מתנדב ומציא זה אחר זה מיד אע"פ שיעפר הראשון שנגעשה לשמו וי"ל דפרחי שני למא חייב להציא ואס תאמר מאי קאמר שני למא הוא צא דלמא קאמי לכפר אמתשהנה צאל לשמן דחשיב עשה לאחר שחיטה כמו סמיכה והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר יכי הדם הוא בנפש יכפר אלא מה תלמוד לומר וסמך ונרצה לכפר וישאם ב: עשאה לסמיכה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר ט' מאי לאו דכיפר עשה דקודם הפרשה לא כיפר אעשה דסמיכה דהוה ליה עשה דלאחר הפרשה אמר רבא עשה דסמיכה קאמרת שאני התם דכל כמה דלא שחית בעמוד וסמוך קאי אימת ט' קא הוי עשה לאחר שחיטה לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן א"ל רב הונא בר יהודה ארביא אימא כיפר גברא

שעיר מכפר אטומאה שאחר כך ויש לומר כיון שאצד וקרב אחר תחמיו איגלאי מילתא שלא הימה הפרשתן הפרשה עד רגל אחר דשחטי ליה: והלא אין בפרה אלא בדם. בפרק א: תמיד נשחט (פסחים נט): אמרי' כל כמה דלא אכלי כהנים צפר לא מצי מכפר דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין צפר, ובעלים מתכפרים אצל ל' מכל מקום עיקר כפרה אינה אלא צדס: לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן. בסוף : הסוגיא צעי רבי ירמיה אפילו לאחר שחיטה: לא

ואפ"ה אמר רחמנא רביה, הכא נמי רחמנא רביה (רמב"ד מ"ב מחוקק): כאילו לא כיפר וכפר. בפ"ק דובחיס מפרש דלא חיימא שלא עבר כל כך אם לא קיים מצות עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כיפר, ומי"מ כיפר שפטור מקרבן, ועוד מפרש החם לשון אחר שגולה מכפרת אחייבי עשה שקודם השחיטה, אבל מצות עשה דסמיכה שער אחר שחיטה לא עבר שלעולם הוא בקום וסמוך עד לאחר שחיטה, אינה מכפרת (מרי יומא י' ע"א):

**אחד מימר ואין שנים ממירין**. משמע דלרבי יוחנן יורש מימר ותימה דצ"י מי שהוליא'והו (עירובין מו:) קאמר רבי יוחנן רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה וצריש תמורה (דף ג.) וערבינ (דף ג.) פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה וקאמר רבי יהודה יורש אינו מימר וי"ל משום דר' יוחנן ט' אית ליה הלכה כסתם משנה וצריש תמורה וערבינ אומר הכל ממירין לאתווי יורש: מתכפר עושה תבורה. והא דמתיא צפ' קמא דתמורה (דף ט.) לא תחליפו בשל אחרים הא מפרש הסס כגון דאמר מריה דצהמנה דהקדש כל הרוצה להמיר צזהמנתו ימיר: **מקופיא מכפרא**. מימה דצפ' קמא דתמורה (דף י.)

ילפינן דמתכפר עושה תמורה ממיר וההיא כפרה קצועה היא וי"ל דלא יליף ממיר אלא דמפריש אינו מימר אצל מתכפר עושה תמורה אפי' מקופיא וא"ת ב: דירש צקופיא גרידא קרי מתכפר ומימר וכי הוו שנים יורשים מיקרו שותפין ולא ממירין והא ציומא פרק הוליא' לו (דף ג:) קצעי צפר כה"ג שאחיו הכהנים מתכפרים אי צקציעותא מתכפרין והוו שותפין ולא מצי ממיר או מקופיא מתכפרין וכולו של כהן גדול ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ומצי מימר דיחיד הוא אלמא לא חשיב מתכפר כשהוא מקופיא מדכהן גדול מימר ולא מיקרו שותפין מה שאחיו מתכפרין צו צקופיא וי"ל ב: דשבעמא שניהס ב: היורשין הוו מקופיא לך מיקרו שותפין ולא ממירין אצל הסס כיון גדליכא השמא צבאי קרבן כפרת כהן גדול דקציעא לא חשיבא לגביה ואזי כמו שותפין על ידי כפרת קופיא ו': **דאי ס"ד כיפרו שני למה הוא בא**. מימה כמה קרבנות אדס מתנדב ומציא זה אחר זה מיד אע"פ שיעפר הראשון שנגעשה לשמו וי"ל דפרחי שני למא חייב להציא ואס תאמר מאי קאמר שני למא הוא צא דלמא קאמי לכפר אמתשהנה צאל לשמן דחשיב עשה לאחר שחיטה כמו סמיכה והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר יכי הדם הוא בנפש יכפר אלא מה תלמוד לומר וסמך ונרצה לכפר וישאם ב: עשאה לסמיכה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכיפר ט' מאי לאו דכיפר עשה דקודם הפרשה לא כיפר אעשה דסמיכה דהוה ליה עשה דלאחר הפרשה אמר רבא עשה דסמיכה קאמרת שאני התם דכל כמה דלא שחית בעמוד וסמוך קאי אימת ט' קא הוי עשה לאחר שחיטה לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן א"ל רב הונא בר יהודה ארביא אימא כיפר גברא

שעיר מכפר אטומאה שאחר כך ויש לומר כיון שאצד וקרב אחר תחמיו איגלאי מילתא שלא הימה הפרשתן הפרשה עד רגל אחר דשחטי ליה: והלא אין בפרה אלא בדם. בפרק א: תמיד נשחט (פסחים נט): אמרי' כל כמה דלא אכלי כהנים צפר לא מצי מכפר דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין צפר, ובעלים מתכפרים אצל ל' מכל מקום עיקר כפרה אינה אלא צדס: לאחר שחיטה לא קא מיבעיא לן. בסוף : הסוגיא צעי רבי ירמיה אפילו לאחר שחיטה: לא

ואפ"ה אמר רחמנא רביה, הכא נמי רחמנא רביה (רמב"ד מ"ב מחוקק): כאילו לא כיפר וכפר. בפ"ק דובחיס מפרש דלא חיימא שלא עבר כל כך אם לא קיים מצות עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כיפר, ומי"מ כיפר שפטור מקרבן, ועוד מפרש החם לשון אחר שגולה מכפרת אחייבי עשה שקודם השחיטה, אבל מצות עשה דסמיכה שער אחר שחיטה לא עבר שלעולם הוא בקום וסמוך עד לאחר שחיטה, אינה מכפרת (מרי יומא י' ע"א):

**אחד מימר ואין שנים ממירין**. משמע דלרבי יוחנן יורש מימר ותימה דצ"י מי שהוליא'והו (עירובין מו:) קאמר רבי יוחנן רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה וצריש תמורה (דף ג.) וערבינ (דף ג.) פליגי בה רבי מאיר ורבי יהודה וקאמר רבי יהודה יורש אינו מימר וי"ל משום דר' יוחנן ט' אית ליה הלכה כסתם משנה וצריש תמורה וערבינ אומר הכל ממירין לאתווי יורש: מתכפר עושה תבורה. והא דמתיא צפ' קמא דתמורה (דף ט.) לא תחליפו בשל אחרים הא מפרש הסס כגון דאמר מריה דצהמנה דהקדש כל הרוצה להמיר צזהמנתו ימיר: **מקופיא מכפרא**. מימה דצפ' קמא דתמורה (דף י.)

ילפינן דמתכפר עושה תמורה ממיר וההיא כפרה קצועה היא וי"ל דלא יליף ממיר אלא דמפריש אינו מימר אצל מתכפר עושה תמורה אפי' מקופיא וא"ת ב: דירש צקופיא גרידא קרי מתכפר ומימר וכי הוו שנים יורשים מיקרו ש